

DR. BRANKO SLIVAR (1957-2024)

► Dr. Branko Slivar
Foto: Marijana Gantar Loncaric

Dr. Branko Slivar, rojen 8. junija 1957, je vidno zaznamoval vlogo in poslanstvo Zavoda RS za šolstvo. Po opravljeni diplomi iz psihologije leta 1981 je svojo poklicno pot začel kot svetovalni delavec na Srednji šoli za gostinstvo in turizem v Ljubljani. Po zaposlitvi na Zavodu za šolstvo, 1. septembra 1991, je leta 1995 magistriral in pred 20 leti tudi doktoriral iz psihologije na temo: Dejavniki, strategije in učinki spoprijemanja učiteljev s stresom.

Na Zavodu RS za šolstvo je bil prepoznan kot človek, ki premisli stvari, ki se zadev loti študiozno in zna argumentirati svoja stališča. V več kot 30 letih je opravljal različna dela: od pomočnika direktorja, do vodenja sektorja predmetnih skupin, svetovalca za splošnoizobraževalne predmete in najdlje vodenje oddelka za srednje šole.

Kot velik poznavalec šolskega sistema z vizionarskim pogledom in konkretnimi predlogi je aktivno sodeloval v skoraj 20 delovnih skupinah pri Ministrstvu za vzgojo in izobraževanje in v javnih zavodih ter s tem dodal pomemben prispevek k razvoju sistema vzgoje in izobraževanja v Republiki Sloveniji. Bil je med snovalci gimnazijskega programa in mature, usmerjal je delo pri posodobitvah učnih načrtov, vodil pripravo analize učnih načrtov in do pretekle srede, 17. aprila 2024, ko nas je v svojem delovnem okolju zapustil, koordiniral celotno aktualno kurikularno prenovu.

Njegovo znanje in izkušnje so prepoznali tudi kolegi v tujini. Vpet je bil v številne projekte v mednarodnem merilu. Še zlasti pa ga je zaznamovalo dveletno delo na Twining projektu v Bosni in Hercegovini, kjer si je ustvaril mrežo prijateljev in se tja v zadnjih desetih letih redno vračal.

Branko je znal povedati svoje mnenje in slišati mnenje drugih. To ga je odlikovalo tudi na njegovi profesionalni poti. Kot vodja oddelka je bil cenjen in spoštovan kolega, saj je spodbujal in usmerjal svoje kolege in jim vedno puščal dovolj strokovnega prostora. O sebi je govoril malo. V njegovi družbi je pogovor najbolj pogosto tekel o šoli, o različnih rešitvah na področju vzgoje in izobraževanja in o Zavodu RS za šolstvo, ki mu je bil vedno lojalen, hkrati pa je bil kritičen sogovornik ob vseh spremembah in aktivnostih.

Svoj optimizem, smisel za humor in dobro voljo je znal prenašati tudi na sodelavce. Znal se je sprostiti. Vedno pa je poudarjal, da mu je v službi lepo. In v službi je sklenil svojo življenjsko pot.

Dragi Branko! V imenu kolegov in kolegic Zavoda RS za šolstvo: Hvala za vse.

*Dr. Vinko Logaj,
direktor Zavoda RS za šolstvo*

Kdo je bil Brane Slivar, človek, ki mu posvečamo te besede? Vsak od nas si lahko priključuje svoj spomin nanj, svojo izkušnjo, svojo zgodbo. Bil je naš sodelavec, kolega, sopotnik na mednarodnih poteh, šef, vodja, zaupnik, prijatelj in še mnogo več. V vseh naših spominih pa stopa v ospredje njegova narava, za katero so bili značilni pretanjen posluš za ljudi, človeška toplina in ostrina uma.

Rad je imel zanimive debate, ob katerih so se kresala mnenja. Občasno nas je spravljal v stisko s svojimi stališči, s katerimi je v nas sprožal kreativne razmisleke. Vztrajno in včasih prav trmasto nam je zastavljal vprašanja, ki so vodila k boljšemu razumevanju. In ko smo že izčrpali vse argumente, se je hudomušno nasmehnil in rekel: »Saj imaš prav. Si me prepričala.«

Znal nas je presenetiti s širino svojega znanja in sistemskim načinom razmišljanja. Pustil se je podučiti o temah, ki jih ni poznal, in ni mu bilo težko priti v pisarno in vprašati za pojasnilo. Rad je razmišljal na glas in si tako izoblikoval mnenje o neki temi. Posebno so mu bili pri srcu pogovori v njegovi pisarni. Te sestanke je postavljaj na prvo mesto. »Imamo sestanek oddelka,« je pomenilo: »Ne moti in ne vstopaj, če nisi iz oddelka srednjega šolstva.« Bil je ponosen na sinergijo in povezanost, ki se je stkala med sodelavci. Globoko je cenil znanje in prispevek vsake od kolegic v oddelku, ki so s svojo strokovnostjo na različnih področjih prispevale k skupnim rešitvam. Zelo dobro je znal oceniti kvalitete in skrite potenciale posameznika. Brez njegovega nevsiljivega načina vodenja in sposobnosti zagotavljanja varnega okolja to ne bi bilo mogoče. Bil je resnično timski človek, ki si je zaupanje kolegov pridobil s svojo odprtostjo in poslušom za sočloveka.

Sodelovanje s svetovalci zavoda na področju kurikularne prenove ga je postavilo pred nov izziv, ki ga je želel uspešno zaključiti pred upokojitvijo. Pozitivna klima, ki se je razvila v času njegovega vodenja, je bila ne-

verjetna. Znal je prisluhniti stiskam posameznika, umiriti vroče debate in presoditi, kaj je v nekem trenutku najpametneje storiti. Njegov ožji tim in predmetni svetovalci so mu zaupali in vedeli, da jih bo podprl, jim pomagal z nasveti in stal za njihovimi odločitvami. Pristen odnos, ki se je zgradil v času prenove, se je čutil na vsakem koraku. Kljub velikim obremenitvam so svetovalci na skupnih srečanjih delovali usklajeno, povezano in pozitivno. Za vsem pa je stal Brane, ki je ob marsikaterem zapletenem vprašanju rekel: »Čakaj, da malo razmislim.« In je razmisll. Sam, z oddelkom, s svetovalci ... tako kot vedno – skupaj s kolegi.

Na kolegiju direktorja je vedno sedel na istem mestu, s hrbtom obrnjen proti oknu. Znal je presoditi, kdaj je pravi čas, da se oglasi, in njegovo mnenje je imelo težo. Kolegi smo ga cenili zaradi bogatih izkušenj in se obračali nanj po nasvet. Še tako zahteven problem je znal obravnavati z različnih zornih kotov, ga razčleniti in naenkrat se problem več ni zdel tako nerešljiv.

Odlične rešitve so se rojevale prav v njegovi pisarni, ki jo krasijo akvarij tropskih ribic, plakat Sigmunda Freudu in slika Mostarja. Za ribe je skrbel z enako ljubeznijo, kot je skrbel za ljudi. Psihologija je vedno ostala njegova največja ljubezen in izkušnja mednarodnega projekta v Mostarju ga je dodatno oblikovala kot vodjo in se ga globok dotaknila kot človeka.

Na področju mednarodnega sodelovanja je imela Bosna zanj posebno mesto. V dveh letih, ki ju je kot vodja projekta pred leti preživel v Mostarju, si je s svojim odnosom, smislom za humor in demokratičnim stilom vodenja pridobil zaupanje bosanskih kolegov. Rekli so mu »naš Branko« in on jih je ljubeče klical »moji Bosanci«. Prijateljske vezi so se ohranile vsa leta in v svoj najljubši Mostar bi moral odpotovati tudi na dan svojega pogreba. Ob žalostni novici, da ga ni več med nami, je direktorica APOSA na LinkedInu objavila zapis v njegov spomin.

Med drugim je zapisala:

»Naš prijatelj, starejši brat, podpora, zaščitnik, ekspert, poznavalec področja vzgoje in izobraževanja ter širše in ob koncu dneva tudi odličen poznavalec piva in zabaven človek, poln dovtipov in anekdot. Tvoja vrnitev v Slovenijo ni pomenila nikakršnega konca, saj nas nikoli ni povezovalo samo delo, temveč iskreno prijateljstvo ...«

Sodelovanje v številnih evropskih projektih je razširilo njegovo obzorje in mu dalo dodatno strokovno potrditev in profesionalno samozavest. Kolegi iz različnih evropskih držav so prepoznali njegova močna področja in strokovno vlogo, ki je pogosto spontano prerasla v prijateljstvo. Eden od nizozemskih kolegov je o 25-letnem sodelovanju z Branetom v svojem pismu zapisal:

»Človek, ki je preživel z menoj toliko let, v toliko različnih projektih, je nenadoma zapustil oder življenja. Šokiran in žalosten sem zaradi tega. Zavedam se, da bodo njegovi domači, njegovi kolegi, Zavod RS za šolstvo in še posebej njegov oddelk občutili ta šok še veliko močneje in bolj neposredno v svojem vsakodnevnem življenju. Vsem želim dovolj moči in vzajemne podpore v tem težkem položaju. Prepričan sem, da je Brane neskončno užival življenje. Mi smo tisti, ki ga bomo pogrešali. Prav je, da ga pogrešamo, vendar ne pozabimo tudi veselja, ki smo ga občutili, ko je bil še z nami.«

Upoštevali bomo nasvet, ki nam ga je dal nizozemski kolega. Še vedno bomo pogledovali proti njegovemu praznemu stolu, ali je morda zamudil, ugotavljali, da imamo v koledarju sestanek, na katerega bi moral priti, pričakovali, da bo vsak trenutek stopil skozi vrata. A ob tem se bomo spomnili tudi na vse lepe trenutke, ki smo jih preživeli skupaj, in na to, koliko nam je dal in kaj nam je pomenil. Radi smo ga imeli.

*Brigita Žarkovič Adlešič,
Zavod RS za šolstvo*